

finnikattab. — Mifs ja siis mõnniford ni murrelikult ja kurwa näoga istud omma kambri nurgas, ja teotad selle ilmaaegse murresemisega sedda wäggewat Jehowa Jummalat, kes on tootanud: „Ei tahha ma sinust mahhajada, egga sind ei paigast mitte mahhajatta.“ (Ebr. 13, 5.)

Heida parremine warsi mahha põlwili, kus sind feigi ei nä egga kule, kui agga Se, kes silmad ja kõrwad on lonud, ja ohka süddamest: „Oh minno Issand ja minno Jummal, minna waene pattune inimene tunnistan nüüd Sinno ette, et ma ollen ni häbbemata Sinno wasto olnud, et ma tahtsin isse omma targa nõu ja sure tõga omma armast perret toita ja ülespidada. Agga nüüd ollen minna warblaste ramatust härwistatud ja selle aasta täht-ramatust, et selle õppetuse täht ei pea mitte ennam alla wauma murre merresse, waid peab elledaste paistma taewa külles, et ma kindla rõmoga hakkän jälle omma päwatõöst finni, ja tahhan

passudes Sinno armo ja abbi peäle lota, et kui Sinna nende tühja linnofeste eest hoolt kannad, siis tahhad Sinna ka minnule ja mo armsatele lauda katta, et meie omma iggapäwast leiba wastowõttes wõime palwes luggeda: „Reikide silmad ootwad Sind, ja sinna annad neile nende roa omma aial. Sa teed lahti omma kae, ja täidad feik mis ellab, hea melega.“ (1. r. 145, 15. 16.)

II.

Mõnued waggad mõtted.

Need armorasofesed, mis minna leian omma Issanda laua peält, tahhan minna rõõmsaste omma wendadele ning õddedele kätte pakkuda.